

Igga pissoke kolipois jo sedda teab, et Ma terra otsata suur, ja minna jooksko siis ni paljo ja ni kaugele, kui ial jallad suntwad: ma seisan ikka mailma keskpaikas, — sest mailm woi Ma on ümmargune.

Kui ma siis sure mailma kesk kohas seisan, siis ollen ma temma kesk, sedda möda on, siis kõht isse mailma keskpaik. Ja se on ni selge, kui wähhä woib.

Keik mo kehha käib ja ligub kõhho ümber; teised innimesed seggiwad minno ümber, kas liggidal ehk kaugel; ja päike, ku ja tähhed käiwad meie keikide ümber. Sest siis on kõht se õige keskpaik iggast küljest: eest ja takka, ülleweil ja alt.

Kui meie waewaks wöttame kõhho asja täieminni tähhele panna, kül siis warsi arro same, et kõht siin ilmas keige ennam nalja ja töt teeb; sest keik, mis enne tehtud, ehk mis nüüd ja eddespiddi tehakse, se sünnib ikka keik kõhho pärrast.

Mis Ma peäl on, käib ja ligub, uiub ja kaswab: härjad ja lehmad, kallad ja linnud,

ounad ja marjad, kartuhwled ja kalifad, ja paljo muud nende sarnast, keik lippab ja lendab, uiub ja kaswab patta woi potti, paeast waagnasse, waagnast suhho, ja suust kõhho.

Kelle pärrast ilmas olleme jubba kui lapsed hommikust õhtuni waewa näinud? Kelle pärrast, kui täie-ea põlli käes, higgistab hommikust õhtuni põllomees põllal ehk heinamaal, tislär pengi äres, sep allasi kõrwas ja igga ammetmees omma ammeti jures? Kelle pärrast on üllemad ja allamad ikka ja allati, õöd ja päwad murre? Mis panneb meid tõhiggi koorma al monda korda südamest õhkama? — Eks se keik sünni toidusse pärrast? Ja toidust on tarwis kõhho. — Se weike näoto kõht on keikide innimeste teggemiste suur wedro, mis keik teised wärgid kange wäega lifuma panneb. Laewamees lähhab kõhhisewa merre peäle; mäe-mees lähhab süggawasse ja pimmedasse Ma põue, karjane karja; kolitud mees loeb ja kirjutab suri ramatuid; worimees nõppel-